HLAS HADA

DANIELA KROLUPPEROVÁ

MOTTO

Hlas Hada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Daniela Krolupperová
Hlas Hada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HLAS HADA

HLAS HADA

DANIELA KROLUPPEROVÁ

MOTTO

ÚVOD

Chodba byla slabě cítit dezinfekcí. Bílé stěny zářily čistotou. Malý chlapec v rozepnutém obnošeném kabátku, sotva tříletý, soustředěně pochodoval podél vysokých úzkých oken tam a zpátky. Překračoval tmavé stíny stromů, které na chodbě kreslily pruhy. Šel tiše, jak se sluší v nemocnici. Možná si v duchu představoval, že je statečný voják. Jako tatínek.

Jeho matka, štíhlá a velmi bledá, stála u schodiště. Útlá, téměř dívčí postava se zdála ztracená v tichém, prázdném prostoru s vysokými stropy. Čekala tam v prvotřídním, pečlivě udržovaném kabátě zastaralého širokého střihu, na němž byly i přes všechnu péči vidět stopy času. Slabě se chvěla. Hlavu jí zdobil elegantní klobouk cloche ve tvaru zvonu, okouzlující model z dílny Caroline Reboux. Bratr jí ho nechal poslat přímo z Paříže. Tehdejší radost však byla ta tam. Teď jí strach svíral hrdlo tak, že stěží dýchala.

„Tlačí nás čas, milostivá paní, a jak dobře víte, podstupujeme velké riziko," řekl jí včera profesor Alois poté, co popsal průběh operace. Nikdo jiný

nebyl ochoten operovat. Všichni ostatní měli Josefa za beznadějný případ.

Tmavé živé oči na ni hleděly z unavené tváře. „Operovat budeme hned zítra ráno. Když do toho půjdeme okamžitě, máme šanci." Přikývla. Chtěla poděkovat, ale slova jí uvízla v hrdle.

Brzy bude po všem, opakovala si v duchu. Zbaví se ocelových klepet všudypřítomné úzkosti. Strachu, který ji od Velké války provázel jako stín. Zakusoval se do každé její myšlenky, každého nádechu, vstupoval do snů.

Roky se držela stébla naděje jako záchranného lana. Nikdy nepovolilo. Zatím. Medicína dnes přece dokáže zázraky! A profesor Alois má ruce ze zlata. Snažila se nemyslet na nic, ale hlavou se jí honily útržky nesouvislých vzpomínek. Podívala se na chlapce. Ucítil její pohled. Zastavil se, vzhlédl k ní a upřeně se na ni zadíval. Když nic neřekla, pokračoval v chůzi.

Poklidné a důstojné ticho v budově náhle přerušil rozčilený hovor. Pak se z horního patra ozvaly rychlé kroky.

Mladá žena sebou trhla a polekaně se obrátila ke schodišti. Chlapec se k ní rozběhl a pevně ji objal. Při běhu vytrousil z kapsy rozepnutého kabátku rukavici.

„Kde ten chlap vězí?!" doutnal vztekem hluboký mužský hlas.

Hoch přitiskl obličej k matčinu kabátu.

„Už jsem za ním poslala zřízence, pane profesore," odpověděla sestra.

„Ví, že bez něj nemůžeme začít! Až ho uvidím, tak ho vyrazím!"

„Zajisté, pane profesore. Nechala jsem zatím zavolat doktora Slavíka."

„S ním se do téhle operace pustit nemůžu!" zavrčel vztekle lékař. „Potřebuju Neumanna!"

Mladá žena oběma rukama pevně svírala drobná dětská ramínka, která se k ní tiskla. *Operace se odkládá*, běželo jí v hlavě. *Nebude*.

Stála nehybně, neschopná jakékoliv reakce. Po chvilce k ní došla sestra a zlehka ji uchopila za paži. Mírným a vlídným hlasem něco říkala. Dovedla je s chlapcem ke schodům. Potom odešla na konec chodby a spěšně zmizela za bílými dveřmi. Matka uchopila synovu drobnou dlaň. Sevřela ji a vykročila.

Když vyšli z budovy, z oblohy mžouralo bledé zimní slunce. U schodiště zůstala ležet malá dětská rukavička.

Střepina se dál přibližovala k dolní duté žíle.

1. KAPITOLA

Policejní rada Zavázal seděl ve své kanceláři za bytelným stolem z leštěného ořechového dřeva. Skvostný pozůstatek policejního aparátu mocnářství sám o sobě vzbuzoval patřičnou úctu svou nepopiratelnou solidností. Stůl byl zavalen spisy, rada měl dlaně složené na oběžníku a pozorně poslouchal.

Matyáš Pačes, nejmladší koncipista, právě shrnul události posledního dne. Domluvil a rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Byl na oddělení nový a před tak vysoce postaveným nadřízeným cítil velký respekt, skoro nervozitu. Světlovlasý štíhlý mladík v tmavě šedé vestě pod sakem téže barvy, v bílé košili s vínově červenou kravatou zdobenou módním vlasovým proužkem se v radově pracovně stále cítil trochu jako u zkoušky.

„Takže kromě té vraždy v hokynářství, co teď uzavírá pan Wagner, celkem klid," pokýval hlavou policejní rada. Zdvihl pohled k oknu, za kterým se pomalu snášely k zemi velké bělostné vločky. „Kéž by sníh vydržel, za chvíli tu máme advent."

„Ano, prosím, pane rado," přitakal koncipista. Ale k odchodu se neměl.

„Ještě něco?“

„Jenom… taková věc, prosím pěkně, víte… ten pohřešovaný lékař.“

„Ano?“ policejní rada zdvihl hlavu a upřel oči na mladého muže.

„Oni jsou teď už, pane rado, dva.“

„Prosím?“

„Už se, prosím, pohřešují dva lékaři. Napřed chirurg z Vinohradské – a ženského lékaře ze Zemské porodnické kliniky začali postrádat o den později. Oba zmizeli v noci z pondělí na úterý. Oba odešli z práce jako vždycky. Od té doby o nich nikdo nic neví. Jako by se propadli do země.“

Policejní rada zpozorněl. „Pátrání po pohřešovaných nám nepřísluší,“ odtušil.

„Jistě, pane rado,“ souhlasil koncipista, „jenže… na stole to má Semerád z oddělení pátrání po osobách. Tomu se to, prosím, také nezdá. Zmizeli dva mladí úspěšní lékaři. Jeden měl v úterý asistovat při nějaké výjimečné operaci. Velmi mu záleželo na tom, aby se zdařila. Jenže nepřišel do práce. Oba mají před sebou velmi slibnou kariéru. Strážníci už včera obešli nemocnice, v žádné z nich nepřijali ani jednoho z doktorů jako pacienta.“

„Vskutku podivné,“ souhlasil rada. „Řekněte panu Marešovi, že ho žádám, ať se na to s vámi podívá. A panu Semerádovi sdělte, že si to převezmeme.“

„Děkuji, pane rado. Má úcta.“ Mladík se narovnal a s lehkou úklonou vycouval ze dveří kanceláře.

Hned za nimi z něj spadlo napětí. Rada souhlasí! Takže na tom něco je.

O necelou hodinu později kráčel koncipista Pačes svižným krokem podél honosných činžovních domů ke vchodu do nemocničního areálu. Na klobouku, měkké plstěné fedoře, a černém vlněném kabátě mu ulpívaly sněhové vločky. Mrzlo. Šálu i rukavice si zapomněl doma, takže si vyhrnul límec kabátu a ruce vnořil hluboko do kapes. Vytáhl je až u vrátnice.

Ani se nestihl sklonit k okénku, když se dveře vrátnice zprudka otevřely. Z nich vykročil starý, hubený muž a zažitým pohybem rychle zdvihl závoru. Hned nato kolem koncipisty prosvištěla sanita. Laurin & Klement, poznal detektiv okamžitě moderní vůz. Musel jet nejmíň šedesátkou! Matyáš Pačes byl upřímně ohromen.

„To je, panečku, rychlost, že jo, mladej pane?" poznamenal vrátný, když pokládal závoru a všiml si jeho obdivného pohledu.

„To tedy ano," přikývl koncipista a otočil se ke starému muži. Až nyní si všiml, že vrátný při chůzi zvláštně napadá na pravou nohu. Chodidlem jako by opisoval krátký oblouk do zašedlého sněhu.

„Máme tady nejmodernější sanity, třistapětky," potvrdil mu hrdě vrátný a dotázal se: „Kam ráčej?"

„Jdu za kolegy doktora Neumanna," odvětil koncipista a vylovil policejní odznak. Když nastupoval k policii, byl zvědavý právě na tuhle chvíli. Až vytáhne a ukáže policejní odznak. Až jeho osobu v kratičkém okamžiku obklopí autorita policejního aparátu. Když na to později skutečně došlo, připadal si téměř nepatřičně. Jako by si sám na sebe v téhle roli těžko zvykal.

Ovšem účinek to mělo vždycky. I teď bělovlasý vrátný zbledl a překvapeně ukročil dozadu, div že nezakopl o zchromlou nohu. Jako by koncipista držel v dlani štíra.

„Neznepokojujte se, prosím," uklidňoval ho mladík. „Jsem koncipista Pačes, detektiv. Prověřujeme zmizení lékaře z vaší nemocnice, doktora Neumanna. Je už čtvrtý den pohřešovaný. Znáte ho?"

Vrátný přikývl. „Ano, prosím, pane kon… koncipisto. Velký talent. Profesor Alois si ho velmi cení."

Na okamžik se zamyslel. „V pondělí odešel domů. Slyšel jsem, že v úterý nepřišel."

„Viděl jste ho odcházet?"

„To, prosím pěkně, ano, ale jen náhodou. Nejsem tu každý den, střídáme se s panem Slámou a odchody běžně nesledujeme. Ale jeho jsem si všiml. Hodně spěchal. Myslím, že si nesl nějaký tlustý sešit v obálce. Šel kolem, zrovna když přivezli ten úraz ze Žižkova. Právě jsem spouštěl závoru."

„Kolik bylo asi hodin?"

„Řekl bych, že kolem půl šesté, pane. Ale všechny příjezdy sanitek jsou evidované. Sestry vám to řeknou přesně."

„Děkuji vám. Ukážete mi ještě, kudy se dostanu na jeho oddělení?"

Vrátný ukázal doleva: „Jistě, pane koncipisto, chirurgie, ta druhá vysoká budova!"

„Děkuji."

Koncipista vykročil a v houstnoucím sněžení statečně odolával pokušení schovat si prokřehlé ruce do teplých kapes.

Kolem něj rychle prošli dva lékaři, předešel zřízence s velkou krabicí a minul skupinu mlčky kráčejících řádových sester. Pacienti se pohybovali pomalu, většinou osaměle.

Došel k chirurgické klinice. Otevřel vysoké, těžké dveře, vešel do budovy a vdechl pach dezinfekce.

„Koncipista Pačes?“ ozvalo se přímo před ním.

Mladík se překvapeně zastavil. Cestu mu zkřížil vysoký, šlachovitý muž v bílém plášti. Hlas měl tak strohý, že koncipista málem čekal, až mu zostra vytkne, že jde pozdě nebo nemá přezuvky. Vypadal unaveně a naštvaně. S šedými vlasy a hustým vousem mu někoho matně připomínal. Ještě si tak vzpomenout koho.

„Ano.“

„Pan Otakar mi telefonoval z vrátnice, že už jste tady,“ sdělil mu neznámý a pokračoval tónem, kterému se neodporuje. „Musíte najít doktora Neumanna. Je to můj nejlepší asistent, umí podávat narkózu. Potřebuju ho. Bez něj se nemůžu pustit do žádné skutečně náročné operace. Pacienti ho potřebují.“

„Zajisté, pane profesore,“ odpověděl zdvořile koncipista, naznačil úklonu a smekl zasněžený klobouk. Teď mu bylo konečně jasné, že před ním stojí legenda české chirurgie, přednosta kliniky profesor Alois osobně. Podobal se své fotografii v *Národní politice*. Pokud se ho dotklo, že ho koncipista sám od sebe ihned nepoznal, nedal to na sobě znát.

Mladík se zdvořile představil a ledovou dlaní zlehka stiskl podanou ruku. Ucítil suchou kůži popraskanou od častého drhnutí.

„Půjdeme ke mně," informoval profesor a na svůj věk překvapivě hbitě vystoupal do druhého patra. Koncipista musel zabrat, aby s ním udržel krok. Přidal, ale přirozeně profesora nepředešel. Chtěl obstát, nikoliv urazit svědka.

„Musím uznat, že jste u té kriminální policie opravdu rychlí," řekl profesor, když usedli do elegantních nízkých křesel z hladké kůže v jeho pracovně. Světlá, prostorná místnost měla dvě stěny od podlahy téměř po strop zastavěné knihovnami z leštěného dřeva. U třetí stěny stála křesla, na kterých seděli, kuřácky stolek a nevysoká komoda. Nad ní visel jediný obraz v celé místnosti – portrét prezidentaMasaryka. Čtvrtou stěnu tvořila vysoká okna. Celé pracovně vévodil obrovský samostatně stojící americký psací stůl, který se skoro ztrácel pod stohy papírů, knih a odborných časopisů v několika jazycích. Tužek položených na stole koncipista napočítal jedenáct.

„Je to chvilka, co jsem telefonicky hovořil s radou Zavázalem, a vy už jste tady!" pokračoval profesor uznale. Sice ho trochu zaráželo, že tak důležitý případ svěřil rada nezkušenému holobrádkovi, ale třeba chlapec překvapí. Rychlost rozhodně hovořila v jeho prospěch.

Koncipista se zdvořile pousmál a přikývl. Nečekaný souběh náhod mu nahrál. Ani v nejmenším nehodlal úsečného profesora vyvést z omylu a připravit ho o dobrý dojem z policie, takže jen odtušil:

„To je u nás, prosím, samozřejmost."

„Co jste zjistili?"

Znělo to, jako by profesor koncipistu zkoušel a podezíral ho, že má tahák. „Prosím, fakta."

„Jsme teprve na začátku, pane profesore. A fakta právě shromažďujeme," odpověděl. Pocítil nervozitu. Vyslýchá jednoho z nejvýznamnějších lékařů v zemi. Kdyby to pan rada tušil, jistě by sem poslal zkušeného inspektora Mareše. Nebo komisaře Wagnera.

„Pane profesore, znáte pana doktora Neumanna dlouho?"

„Jako student sem chodil na praxi. Asi pět, možná sedm let? Nevím přesně. Ten hoch je pracant a velký talent! Uspat pacienta zvládne kdekdo. Ale probudit ho?"

Koncipista pokýval hlavou. O tom nebylo pochyb. „Myslíte, že mohl mít nějaké nepřátele?"

„Rozhodně ne. Jistě mu někdo záviděl nebo nepřál úspěch, to ano, byl mladší sekundář, ovšem bez problémů zvládal práci na úrovni mnohem zkušenějších. To je ale běžná rivalita. Nepřátele neměl. Je to výborný lékař. Potřebuji ho."

„I profesní rivalita se může zvrtnout," podotkl koncipista.

„Ne v jeho případě."

„Má doktor Neumann v nemocnici nebo na oddělení přátele?"

„Netuším. Soukromí podřízených nesleduji."

„Znáte doktora Kašnice?"

„Kašnic? To jméno mi nic neříká. Jaký obor?"

„Porodnictví a ženské lékařství."

„Od nás z nemocnice není," zavrtěl rozhodně hlavou profesor. „Je to důležité?"

„Ještě nevíme," odpověděl koncipista. „Neznal se s ním doktor Neumann?"

„Netuším."

„Mohl mít doktor Neumann důvod zmizet? Před něčím utéct?"

„Rozhodně ne. Před úspěchem se neutíká. V úterý nás čekala dolní dutá žíla. Střepina v dutině břišní, z Velké války. Velmi riskantní operace. Nikdo jiný by se do toho nepustil. Ani ve Vídni ne! Jenomže Neumann nepřišel."

V profesorově hlase zazněla trpká výčitka.

„Nemohl mít pan doktor Neumann z něčeho nebo z někoho strach?"

„V žádném případě."

„Neměl nějaké… nebezpečné koníčky, slabosti? Neužíval třeba… léky proti bolesti, které vedou k návyku? Nehrál karty? Nemohl se dostat do úzkých, zadlužit se?" navrhl nesměle.

„Vy jste se snad zbláznil!"

Taková nehoráznost profesora Aloise pobouřila.

„Co si to dovolujete! V našem oboru? Sprosté hazardní hry? Kokain? To přece znamená konec! Chirurgii musí člověk obětovat všechno. Chirurga v práci omlouvá pouze vlastní smrt!"

Profesor byl zle dotčený.

„Promiňte, prosím," omlouval se koncipista. „Já to nepředpokládám. Ale máme určitý stanovený postup. Musíme řadu věcí vyloučit."

Profesor přikývl. „Rozumím. Ale v tomhle případě je to bezpředmětné. Dluhy neměl. Myslím dokonce, že kupoval nějakou nemovitost. Má se snad brzy ženit."

Profesor se odmlčel a zamyslel se. „O tomhle já víc nevím, ovšem vrchní sestra to bude vědět. Předpokládám."

„Když doktor Neumann v pondělí odcházel, neřekl vám, že se někde cestou zastaví?"

„Ne, spěchal domů. Půjčil si ode mě *The Lancet,* aby se před operací ještě lépe připravil. Je zodpovědný."

Koncipista vytušil, že *The Lancet* musí být odborná kniha. Nebo časopis. V kanceláři si to ověří. V nastalé chvilce ticha se ozvalo sotva slyšitelné zaťukání na dveře.

„Dále."

Dveře se pomalu pootevřely a dovnitř nakoukl podsaditý muž středního věku v bílém plášti s orosením čelem. Ustarané oči hleděly zpoza silných brýlí s kulatými obroučkami. Dovnitř nevstoupil.

„Promiňte, pane profesore, omlouvám se, ale to krvácení do žaludku…" řekl jen a setřel si pot z čela.

Profesor se okamžitě vymrštil. Koncipista pro něj přestal existovat. „Hned jsem u vás, pane kolego."

Než zmizel za dveřmi, přece jen se ještě otočil. „Vrchní sestru najdete na druhém konci chodby. A pospěšte si. Neumanna potřebujeme."

Než se koncipista stihl nadechnout k odpovědi, byl profesor ten tam. Koncipista tedy došel na druhý konec chodby ke dveřím s nápisem *Vrchní sestra*. Pod ním stálo krasopisně vyvedeno *Anna Truhlářová*. Zaťukal.

Dveře se otevřely. Z nich na něj zpod bílého skládaného čepce přísně hleděla výrazná hubená tvář

s energickýma světlýma očima, které obklopovaly jemné vějířky vrásek. Bílý límeček bleděmodrých šatů byl u krku sepnutý odznakem diplomované sestry. Dívala se přísně a dívala se na něj zdola. Byla drobné postavy a působila velmi křehce. Ovšem razantnost jejího projevu nenechala nikoho na pochybách, že je to žena na svém místě.

„Vy jste koncipista Pačes a konečně hledáte doktora Neumanna," informovala ho věcně. Slovo *konečně* vyslovila s patřičným důrazem, aby podtrhla nehoráznou liknavost policejního aparátu.

„Pojďte dál."

Otočila se ke dvěma sestrám uvnitř. Ty okamžitě beze slova vyjely na chodbu s vozíkem zakrytým bílým plátnem. Teprve tam se otočily na pana Koncipistu a vrchní sestru, pozdravily úklonem hlavy a zmizely směrem k výtahům.

Koncipista Pačes vstoupil. Ocitl se v nevelké podlouhlé místnosti plné kovových prosklených skříněk s nástroji a léky. Jelikož tu byla návštěva, sestra si dlaněmi upravila širokou bílou zástěru a urovnala šaty, zpod kterých vykukovaly nablýskané černé střevíce.

„Anna Truhlářová, vrchní sestra." Podala mu suchou dlaň doběla vydrhnutou dezinfekcí. Stisk měla pevný.

„Matyáš Pačes, policejní koncipista," zopakoval informaci, kterou znal zjevně každý, kdo se nacházel v budově.

Sestra ukázala na židli před jednoduchým psacím stolem: „Posaďte se."

Jako by výslech vedla ona. Koncipista poslušně usedl. Od prvního okamžiku se v téhle budově cítil jako rušivý prvek. Alespoň si upravil kravatu.

„Vidím, že mě tady všichni očekáváte."

„Hlavně očekáváme doktora Neumanna," odsekla vrchní sestra a posadila se za stůl proti němu.

„Hledáme ho."

„Není nikdo, kdo by mohl mít zájem na zmizení doktora Neumanna. Neměl nepřátele a neměl žádný důvod zmizet," sdělila stručně. „Dlouho jsem nad tím přemýšlela. Muselo se mu něco stát."

Na ta slova se vrchní sestra koncipistovi pronikavě zadívala do očí. Jako by snad – když se bude řádně a dlouho dívat – z jeho pohledu mohla vyčíst, kde se lékař nachází.

Chvíli na sebe mlčky hleděli.

„Něco zlého," upřesnila sestra.

Koncipista vážně přikývl. Ujištění, že všechno dobře dopadne, přirozeně nevyslovil. Sám pro sebe předpokládal, že pokud opravdu není důvod ke zmizení, bude lékař nejspíš po smrti. Ale byl zvyklý nedobírat se ukvapených závěrů, a v žádném případě je nevyslovovat. Stále mu chyběla fakta.

„Z oddělení odešel pan doktor Neumann v pondělí za deset minut půl šesté, těsně předtím, než jsme přijali tu zlomenou pánev," pokračovala vrchní sestra. „Čas jsem si ověřila. Samozřejmě se můžete sám podívat. Evidenci vedeme velmi pečlivě. Zodpovídám za ni. Nesl si anglický odborný časopis, který si vypůjčil od pana profesora. Pak už ho nikdo z nás neviděl."

Slabě se jí zachvěl hlas.

Znovu upřela pohled na koncipistu. Tentokrát bezradně. Sklonila hlavu a posunula jeden z papírů, které ležely před ní na stole: „Napsala jsem vám jeho adresu, bydlí u své tety Alžběty Králové. A tady je adresa jeho snoubenky Anežky Schönbergové. Její otec působí jako vrchní archivář na ministerstvu pošt a telegrafů. Slečna Anežka je úplně zoufalá. A jeho rodiče… Otec je notářem v Plzni. Jsou velice vyděšení."

„Rozumím, paní vrchní sestro. Prosím, potřebujeme ještě pár informací. Měl doktor Neumann v nemocnici přátele?"

„Pana doktora Vlčka z interny a doktora Špálu z očního. Studovali spolu, všichni pocházejí z Písku. Ti vám určitě řeknou víc."

„Nevšimla jste si u doktora Neumanna nějaké změny v chování? Že by ho něco tížilo?"

„Vůbec ne. V práci se mu dařilo. Chystal svatbu… Byl spokojený."

Vrchní sestra už nepůsobila nepřístupně. Najednou vypadala smutně. Její věk nedokázal koncipista odhadnout. Zpod čepce byly vidět slámově žluté vlasy. Chvílemi se zdálo, že jsou tak světlé, až jsou bílé. Mohlo jí být stejně dobře třicet jako padesát.

„Jakou má pan doktor povahu?"

„Je cílevědomý a velmi pracovitý. Ve všem má dokonalý pořádek, nikdy nic neztratil. Je chytrý, vtipný, veselý. Vždycky pomůže, když je třeba."

„Má i nějaké jiné vlastnosti než kladné?"

Vrchní sestra se mírně zamračila: „Samozřejmě není bez chyb. Právě tu cílevědomost a přísnost mu

někteří vyčítají. Ale jemu jde vždycky především o prospěch pacienta."

„Nemohl si nějaký kolega přát získat jeho místo?"

Rozhodně zavrtěla hlavou. „Pan doktor Neumann je nejlepší. Nikdo není tak dobrý jako on."

Koncipista se zvedl.

„Děkuji vám, vrchní sestro. Kdyby vás ještě něco napadlo, dejte mi, prosím, vědět."

Podal jí navštívenku a zlehka se uklonil. „Má úcta."

Vstala a doprovodila ho ke dveřím.

Když koncipista Pačes sešel dolů ze schodů, všiml si ošetřovatelky, která stála u vchodu a nejspíš na někoho čekala. Poznal ji, byla to jedna z těch, které odcházely ve chvíli, kdy přicházel za Truhlářovou.

„Sestro," obrátil se na ni. Otočila se k němu. Uviděl, že je mladičká a má jasnou laskavou tvář. Límeček ještě neměla sepnutý ošetřovatelským odznakem.

„Ano, prosím," odpověděla. Sklopila oči a zdálo se mu, že se i maličko začervenala.

„Ten pacient, pan Dittrich, kterého nakonec neoperovali. Nevíte, prosím, jak na tom je?"

„Pan Dittrich v pondělí večer zemřel, pane."

Poděkoval a opustil budovu. Sněžení pomalu ustávalo, ale mráz přituhoval. Koncipista Pačes si vyhrnul límec a sevřel dlaně. Do kapes půjdou až za nemocniční branou.

Když míjel vrátnici, pokynutím ruky pozdravil vrátného za staženým okýnkem. Ten přikývl na pozdrav a pevným pohledem ho vyprovodil. Tak pevným, že koncipista pochyboval, že by ostřížímu zraku pana Otakara mohlo něco uniknout.

Protože doktor Neumann bydlel nedaleko nemocnice, koncipista usoudil, že se ještě stihne zastavit u lékařovy tety. Bylo to pouhých pět stanic tramvají.

Zazvonil u dveří moderního činžovního domu na Královských Vinohradech. Pohled na masivní dubové dveře, za kterými se skrývaly mramorové podlahy, dával tušit, že v domě bude teplo. Ta představa koncipistu rozradostnila už na zledovatělém chodníku, příšerně ho zábly ruce.

Domovnice mu ihned otevřela a sdělila mu, že byt milostivé paní ředitelové najde ve třetím patře nalevo od schodiště. Jakmile se koncipista představil a služebná odešla sdělit, kdo přišel, do předsíně nečekaně svižně vběhla starší elegantně oděná dáma a spustila nářek:

„Kde je? Kde je můj chlapec? Co mu udělali?"

Než se ji koncipista mohl pokusit uklidnit, sama se zarazila.

„Co tu chcete? Kdo jste?" zeptala se překvapeně a rozhlédla se po předsíni. „Kde je ten policista?"

Detektiv se zlehka uklonil, klobouk už držel v ruce. „Já jsem, s dovolením prosím, policejní koncipista Pačes Matyáš."

Šedovlasá dáma na něj překvapeně zamžikala. V moderních šatech tlumené vínové barvy s volnou siluetou vypadala, jako by se chystala do společnosti. Vlasy měla pečlivě stažené do nízkého uzlu na zátylku. Uši jí zdobily drobné zlaté náušnice s jemnými granáty ve tvaru čtverce, na krku měla přívěsek se zlatou růží v geometrizujícím rámečku. Ze začervenalých očí bylo zřejmé, že nejspíš plakala.

„Vy?“ nechápala. „Takový mladík?“

„Doktor práv, koncipista Pačes,“ upřesnil takový mladík.

Dáma zamžikala ještě o něco rychleji.

„Omlouvám se, pane koncipisto, jsem z toho neštěstí celá zmatená. Co je s Karlem? Už jste ho našli? Je v pořádku? Máme o něho velikou starost.“

Visela na něm očima.

„Stále po něm pátráme, milostivá paní. Snažíme se zjistit všechno, co by nás mohlo k panu doktorovi Neumannovi dovést. Mohla byste mi, prosím, zodpovědět několik otázek? Pomůže nám to, je to důležité.“

„Ale jistě, jen pojďte dál. Půjdeme do salonu.“ Zavolala služebnou, která koncipistovi uložila svrchník a klobouk a šla do kuchyně připravit kávu a něco k zakousnutí.

Salon byl světlý a prostorný, s nábytkem z leštěného mahagonového dřeva. Zrcadla v elegantních rámech dodávala dostatek světla i za dnešního šerého dne. U lenošky čalouněné brokátem stál anglický stolek na bridž se složitými intarziemi, na něm obrovská porcelánová váza s živými květinami. Bílé kaly působily vznešeně a chladně. Velká okna nabízela nádherný výhled na město. Přesněji na ocelově šedé nebe, ozdobné fasády okolních domů, desítky zašedlých střech a nejspíš stovky provázků černého štiplavého dýmu, který zvolna stoupal z komínů k obloze.

Teď byl koncipista se svojí prací nadmíru spokojen. Tady nebyl nevítaný, nezdržoval a nerušil jako v ne-

mocnici. Seděl v teple, v pohodlném brokátovém křesle, na jazyku se mu rozplývaly mandlové koláčky a z titěrného porcelánového šálku upíjel vynikající kávu. Prohlížel si zajímavé inkrustace na kávovém stolku, který měl před sebou. Stačilo poslouchat, informace se na něj přímo valily. Dozvěděl se všechno, i to, jakou hračku měl Karlík nejraději ve čtyřech letech. Byl to dřevěný kačer.

Paní ředitelová Králová, bezdětná sestra lékařova otce brzy ovdověla. Veškerou lásku a péči věnovala dvěma synovcům a neteři. Doktor Neumann u ní bydlel už jako student. Z péče o jeho pohodlí se stala její životní náplň.

„Víte, já nejsem vůbec kritická, ale já mám Karla prostě ráda. Je to úžasný hoch. Mohu vám ještě dolít kávu?"

„Ano, děkuji mnohokrát, milostivá paní. Kávu máte naprosto vynikající. Nechodili sem za ním jeho přátelé? Znáte je?"

„No jistě, Karlík Vlček a Jiřík Špálů, jeho otec je soudce, býval dobrý přítel mého nebožtíka manžela. Oba jsou z Písku. Karlík tady u mě jednu dobu i bydlel."

„Jméno Kašnic vám nic neříká? Nemluvil o něm pan doktor někdy?"

„Ne, tohle příjmení Karel nikdy nezmínil. Jak zní křestní jméno?"

„Filip."

„Filip? To je neobvyklé jméno, to bych si zapamatovala. Ne, přede mnou tohle jméno nikdy nevyslovil."

Podívala se na kávový stolek. „Miluško, bude tak hodná a přinese ještě ten bretaňský koláč?“

Pak se znovu vrátila k tématu, jako by ho nedokázala opustit: „Ona Anežka, víte, pane koncipisto, já ji mám moc ráda, je to moc milá dívka… ale říkám si, jestli Karel nemá na svatbu dost ještě času? Možná by měl teď myslet spíš na kariéru než ženění. Má skvělé vzdělání. Vy jistě myslíte na kariéru, že ano, pane koncipisto?“

Paní radové se evidentně nezamlouvalo, že se synovec plánuje odstěhovat.

„Ale zase jestli budou děti, to je radost a já ráda vypomůžu,“ viděla i pozitiva očekávaného sňatku.

Koncipista si neuvědomil, jak rychle spořádal mandlové koláčky. I jeho samotného to nepříjemně zaskočilo. *Ostudné chování poškozuje dobré jméno československé policie*, napomenul se v duchu. Musí se ovládat. Bylo poledne, měl hlad, byl zaujatý výslechem. Ale to ho přirozeně neomlouvalo.

„Promiňte, prosím, milostivá paní, já tady u vás jím… jako nezavřený. Odpusťte mi laskavě tu nezdvořilost.“

„Ale kdepak, pane koncipisto, jaká nezdvořilost? Jen jezte, jistě si při své práci nemůžete vždycky udělat přestávku na jídlo,“ přerušila ho přejícně. „Teď tu stejně není, kdo by to snědl…“ Hlas jí přeskočil a v zarudlých očích se objevily slzy.

„Netušíte, co se mu tak mohlo stát? Bude v pořádku, pane koncipisto?“

„Milostivá paní, mohu vám slíbit, že policie udělá všechno, co je v lidských silách.“

Slzy jí z očí nezmizely, ale jeho ujištění ji přece jen trochu uklidnilo. „Takový hodný, bystrý chlapec…“ šeptala si pro sebe.

Úzkost, s níž zápasila, byla urputná. Paní ředitelová Králová dobře věděla, jak omezené jsou někdy lidské síly.

2. KAPITOLA

Krátce po poledni vstoupil koncipista Pačes do radovy kanceláře. Inspektor Mareš tam už čekal.

„Pane Pačesi, to byl výborný nápad neotálet s prověřováním zmizení těch dvou lékařů," pravil rada Zavázal hned, jak za sebou koncipista zavřel dveře.

„Nezapomeňte za mě, prosím, poděkovat panu Semerádovi, že na celou věc upozornil. On ten doktor Neumann, jak se ukázalo, pracuje s profesorem Aloisem. To je významná a velmi důležitá postava naší medicíny," pokýval hlavou rada. „Už mi telefonoval. Chirurgii jistě rozumí, ovšem o práci policie má… no… vlastní představu. V každém případě, u této věci se musíme vyvarovat sebemenšího pochybení. Co jste, prosím, zjistil?"

„V podstatě bohužel nic, pane rado. Zdá se, že doktor Neumann je naprosto bezúhonný člověk. Nemá nepřátele a nejspíš ani žádné špatné vlastnosti. Vypadá to, že ho ani nikdo nechtěl vystrnadit z místa. Je schopný, úspěšný, spokojený, má se ženit a rozhodně nemá žádný důvod zmizet. Anebo je to dokonalý herec.

Mluvil jsem i s jeho tetou, u které bydlí. Ta ho zbožňuje, dokonce policii nabízela finanční odměnu. Přirozeně jsem jí vysvětlil, že něco takového není možné, že u policie všichni pracují ze všech sil i bez zvláštních odměn."

Při těch slovech se tvář inspektora Mareše mírně zachmuřila.

„Ani služebná," koncipista Pačes nahlédl do zápisníku, „slečna Miluše Šerá z Písku nepozorovala v jeho chování nic neobvyklého. Ráno vstával brzy, operace začínají časně. Přicházel pozdě večer, najedl se, nejraději měl prý brambory se zelím, nebyl vybíravý, a buď si ještě četl, nebo šel rovnou spát. Tedy pokud nešel na večerní procházku se snoubenkou. Což prý nebývalo často. Se slečnou snoubenkou bych rád hovořil co nejdříve."

Koncipista Pačes pohlédl na radu Zavázala. Byl to vysoký muž pevné postavy s výraznou, přitažlivou tváří. Knír měl vždy pečlivě upravený, husté vlasy jen stěží prozrazovaly jeho věk. Snad jen trochu vyšší čelo. Bystré hnědé oči, orámované vráskami, jako by člověku viděly až do duše.

Jednal vždy rozvážně, jeho zdrženlivé vystupování budilo respekt. Vyzařovala z něj přirozená autorita. Teď pozorně poslouchal. Nic nenasvědčovalo tomu, že by s hlášením nebyl spokojen, doufal koncipista.

„Ještě si promluvím s jeho přáteli ze studií. Snad zjistím, jestli má něco společného s doktorem Kašnicem. Možná by bylo vhodné zajet do Písku za jeho rodinou. Zatím se zdá, že jméno Kašnic nikdo z jeho kolegů ani jeho teta, ani její služebná neznají. Ale nějaké pojítko tam snad bude."

„Snad tam bude, a hlavně, snad nás k něčemu přivede," pokýval hlavou policejní rada.

„Co máte vy, pane Mareši?" zeptal se inspektora, kterého hned ráno vyslal zjistit informace o druhém zmizelém lékaři.

„Od lékařů moc informací nemám, pane rado, ale naštěstí se se mnou dala do řeči jedna hovorná porodní bába," začal inspektor Mareš a vytáhl zápisník. „Já jsem, prosím, v podstatě jenom čekal. To ženské lékařství, to jsou hlavně porody. A když jsem došel na kliniku, byly tam hned tři komplikované. Takže zákonitě nikdo z doktorů neměl čas. Ony totiž děti se rodí ve vlnách," podělil se o zajímavost, kterou dnes pochytil. „Ne pěkně jedno po druhém po hodině, po dvou, aby si personál mohl všechno pěkně uspořádat. Ale najednou. Hlavně před bouřkou nebo při úplňku. To je zvláštní, že ano?"

Rada Zavázal i koncipista Pačes souhlasili.

„No takže, když potom měli pár minut i na mě, řekli mi, že pan doktor Kašnic se zaobírá též léčbou potíží s početím."

Rada přikývl a inspektor pokračoval: „Pan doktor na klinice pracuje první tři dny v týdnu, čtvrtky a pátky léčí dámy v soukromém sanatoriu," nahlédl do notesu, „Ústav pro ženské zdraví doktora Deyla". Tam si to, prosím, oblíbila movitá klientela, vyšší třída. Ženy tam přirozeně docházejí v těhotenství, rodí tam a taky se tam léčí neschopnost počít dítě."

Neschopnost počít dítě, pomyslel si koncipista, *zvláštní výraz.*